ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

[Ὑπὸ τοῦ Ἰσπανοῦ συγγραφέως Ἐμιλ. Γονζαλὲς]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Δὸν Γοντρὰν προσπάθησε νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ ὅπως φοβόταν κι' ὁ Τερράλ, ἡ στάσις αὐτὴ εἶχε αὐξήσει τὴν ἀδυναμία του καί, ἀπηυδισμένος περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, ξανάπεσε χαμω, λέγοντας :

— Δὲν μπορῶ νὰ περπατήσω. Εἶναι ἀδύνατο !

— Ἀδύνατον ! τοῦ εἶπε ὁ Τερράλ. Ἀδύνατο τώρα ποὺ εἶδες κι' ἀγγίξες μὲ τὰ χέρια ὅλο αὐτὸ τὸ ἀκαταμέτρητο χρυσάφι, το θέλγητρο τοῦ ὁποίου σὲ ἔκανε νὰ περιφρονήσῃς τόσους κινδύνους ; Θ' ἀποθάνῃς λοιπὸν ἀπὸ ἐξάντληση ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸν κατάχρυσο σωρὸ, ποὺ ἐπερίμενες νὰ σοῦ προσφέρῃ πλούτη κ' εὐτυχία ; Ἀλ! ὁ πιὸ φτωχὸς ζητιάνος ποὺ πίνει αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἕνα ποτῆρι νερὸ εἶναι πολὺ πιὸ πλούσιος καὶ εὐτυχισμένος ἀπὸ μᾶς.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄκουσε τὴν Ελισσάβετ νὰ τὸν φωνάζῃ καὶ τὴν ἐπλησίασε.

— Ἰάκωβε, τοῦ εἶπε, δὲν ὑπάρχει οὔτε μιὰ στάλα νερὸ σ' αὐτὴ τὴν ἔρημο ;

— Ὄχι, κυρία, τῆς ἀπάντησε, οὔτε στάλα, οὔτε ἕνα δέντρο γιὰ νὰ μᾶς ἰσκιάσῃ· ὑπάρχει μονάχα χρυσάφι !

— Ὤ, γιατὶ νὰ ἐγκαταλείψουμε τὸ φτωχικό μας σπιτάκι, Γοντράν ! φώναξε ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα. Τί εὐτυχισμένη θὰ ἤμουν ἂν ἔζοῦσα πάντα ἐκεῖ, ἥσυχα, ἔστω καὶ μὲ φτώχεια, μὲ τὸ ἀγαπημένομου παιδὶ στὰ γόνατά μου ! Ὅταν συλλογίζομαι τὰ νερὰ ποὺ ἔτρεχαν ἐκεῖ, τὶς βαμβακιὲς καὶ τὶς ἰνιές, ποὺ κάτω ἀπ' τὴ σκιά τους σὲ περίμενα, Γοντράν, νὰ γυείσῃς, ὤ ! τότε καταριέμαι αὐτὸ τὸ χρυσάφι πρὸς χάριν τοῦ ὁποίου ἐγκαταλείψαμε ἐκεῖνον μας τὸν παράδεισο ! Ἰάκωβε, γιατὶ νὰ μᾶς παρασύρῃς ; Ἐσὺ εἶσαι ὁ αἴτιος, ἐσὺ παρακίνησες τὸ σύζυγό μου πρὸς τὴν καταστροφή του!

— Μὴ μὲ καταδικάζεις, κυρία, ἐψιθύρισεν ὁ Τερράλ μὲ ἀγωνία.

— Ναί, γιατὶ δὲ σώζεις τὸν Γοντράν, ἐὺ τὸ παιδὶ τῆς ἐρήμου ποὺ ἔπρεπε νὰ ξέρῃς τὰ μυστήριά της ; Ἐὺ ποὺ ἐνίσχυες τὸν ἔρωτά του στὸ χρυσαφι, ἐσὺ ποὺ τὸν ὁδήγησες σ' αὐτοὺς τοὺς θησαυροὺς τοῦ χρυσοῦ, τὸν ἀφήνεις τώρα μὲ τόση ἀσπλαχνία νὰ πεθάνῃ !

— Ὤ ! ναί, εἶμαι ἄθλιος, γιατὶ ἐτόλμησα νὰ διακινδυνεύσω τὴ ζωή σας, κυρία, μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἔρημο, εἶπε μὲ συντριμμένη φωνὴ ὁ Τερράλ.

— Δὲν πρόκειται γιὰ μένα, τοῦ ἀπάντησε ξερὰ ἡ Ἐλισσάβετ.

Ὁ Τερραλ ἔστρεφε ἀπελπισμένος τὰ χέρια.

— Ἀλλὰ ἐξαντλήθηκα ὁλότελα, ἐξακολούθησε ἡ Ἐλισσάβετ. Δὲν μπορῶ νὰ κάνω οὔτε ἕνα βῆμα. Δός μου λίγο νερό, Ἰάκωβε, γιατὶ ὑποφέρω πολύ. Καίγεται ὁ λάρυγγάς μου ! Μοῦ φαίνεται πὼς πεθαίνω. Ἰάκωβε, δός μου λίγο νερό.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Τερραλ, ποὺ διαρκῶς ἔστρεφε τὰ μάτια του δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ χαρᾶς. Παρατήρησε νὰ κρέμεται στὸ ἐφίππιο τοῦ ἀλόγου τὴν κολοκύθα τοῦ Ακακίου. Ἔπεσε χάμω γονατιστὸς κ' εὐχαρίσησε τὸ Θεὸ γιὰ τὴν ἀνέλπιστη αὐτὴ σωτηρία.

Κι' ἀμέσως ἔτρεξε καὶ ξεκρέμασε τὴν κολοκύθα, μέσα στὴν ὁποία βρισκόντουσαν λίγες σταγόνες νερὸ καὶ τὴν ἔδειξε μ' ἐξαιρετικὴ χαρὰ στην κ. Φαβιέ, ἡ ὁποία ἔρριξε ἀπάνω της ἕνα βλέμμα γεμάτο ἐτιθυμία.

— Ὤ πόσο διψῶ ! ψιθύρισε ἡ Ἐλισσάβετ θλίβουσα μὲ τὰ χέρια της τὸ φλογισμένο στῆθός της.

— Ὤ ! πόσο ὑποφέρει καὶ μὲ πόση γενναιότητα, εἶπε ὁ Τερράλ. Ἀλλ' ἂς εἶνε εὐλογημένος ὁ Θεός. Μένει ἀκόμα λίγο νερὸ γιὰ νὰ πιῇ καὶ νὰ καθησυχάσῃ κάπως τὸ τρομερὸ αὐτὸ μαρτύριο τῆς δίψας.

Καὶ ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὴν Ἐλισσάβετ. Ὁ Γοντρὰν ὅμως τὸν ἐσταμάτησε, πιάνοντάς τον ἐπιτακτικὰ ἀπὸ τὸ γέρι :

— Τρελλάθηκες, Ἰάκωβε. Ἡ Ἐλισσάβετ εἶνε ποὺ εἶνε χαμένη. Ὁπωσδήποτε αὐτὴ εἶν' ἀνίκανη νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ καὶ γιὰ νὰ φθάσουμε στὸ σκοπό μας μᾶς μένουν ἀκόμα κάμποσες ὧρες πορείας. Κ' ἐγώ, κ' ἐγὼ ἔχω τὰ χείλη μου στεγνά, κ' ἐμένα ὁ λαιμός μου εἶνε φλογισμένος καὶ ἐγὼ νοιώθω φωτιὰ μέσα στὸ στῆθος μου. Κ' ἐγὼ δὲν θὰ μπορέσω νὰ ἐξακολουθήσω νὰ περπατάω ἂν δὲ βρῶ τὴ σωτηρία μου σ' αὐτὴ τὴν κολοκύθα.

Ὁ Τερράλ ἔφριξε ἀτὸ ἀγανάκτησι καὶ εἶπε :

— Ἀλλὰ ἐσύ, Δὸν Γοντραν, εἶσαι ἄντρας, εἶσαι δυνατώτερος ἀπὸ τὸ λεπτὸ αὐτὸ πλάσμα, μπορεῖς ν' ἀνθέξῃς πιὸ πολὺ ὥρα σ' αὐτὴ τὴν ἀγωνία τῆς δίψας. Πρὶν νυχτώσει θὰ μπορέσουμε νὰ βροῦμε κανένα πηγάδι ἢ καμμιὰ βρύση ἢ κανένα ρυάκι, ποιός ξέρει ; Ἀλλὰ αὐτὴ δὲ μπορεῖ νὰ ὑπομείνῃ πιά, γιατὶ ὅτι γιὰ μᾶς εἶνε πόνος, γιὰ κείνη εἶνε ἀγωνία, θάνατος.

Θέλησε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ σφίξιμο τοῦ κ. Φαβιέ, ἀλλ' αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν κρατῇ μὲ δύναμι καὶ τοῦ εἶπε :

— Ὄχι, ἡ Ἐλισσάβετ μᾶς ἐμποδίζει, μᾶς ἀργοτορεῖ. Δὲν τῆς χρωστᾶμε τίποτα ἐμεῖς γιὰ νὰ τὴν ἀνακουφίσουμε, χανοντας τὸ πολύτιμο αὐτὸ νερὸ ποὺ θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς διατηρήσῃ ὥς που νὰ κατορθώσουμε νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴν ἔρημο.

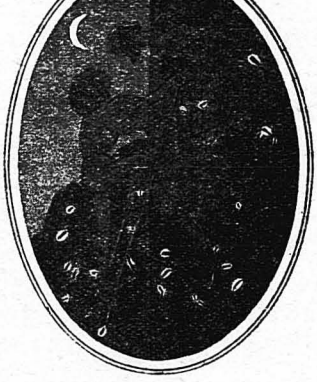

Ὁ Τερράλ κυνηγοῦσε τὸν εὐγενῆ μὲ φρίκη.

— Λοιπὸν ἐγκαταλείπεις τὴν σύζυγό σου, τοῦ εἶπε, σ αὐτὴ τὴν φλογισμένη ἔρημο ; Αὐτὴν τὴν τόσο ὥμορφη καὶ ἀφοσιωμένη σὲ σένα, αὐτὴ ποὺ μὲ τόσο πάθος σ' ἀγαπᾷ.

— Θὰ τὴν ξαναβροῦμε ὅταν γυρίσουμε, τοῦ ἀπάντησε μὲ βαθειὰ φωνὴ ὁ Γοντράν, κ' ἔτσι θὰ σωθοῦμε κ οἱ τρεῖς.

— Ὄχι, φώναξε ὁ Τερράλ, χίλιες φορὲς ὄχι, ἐγὼ δὲν τὴν ἐγκαταλείπω. Ὄχι δὲν ἔχω τὴν καρδιά μου ἀπὸ πέτρα ὥστε νὰ ἀκούω τοὺς θρήνους καὶ τοὺ. στεναγμούς τῆς, ἐνῷ μπορῶ νὰ καθησυχάσω τοὺς πόνου. της. Ὄχι δὲν μπορῶ νὰ φερθῶ σὰν ἄνανδρος δολοφόνος στὴ γυναῖκα ποὺ ἐμπιστεύτηκε τὸν ἑαυτό της σ' ἐμᾶς καὶ τὴν ὁποία ἐμεῖς ὑποσχεθήκαμε κι' ὁρκιστήκαμε νὰ προστατεύουμε.

— Ἀλλὰ σοῦ εἶπα, τρελλέ, ὅτι καθὼς εἴμαστε ἐμεῖς γεροί, πίνοντας ἀπ' αὐτὸ τὸ νερό, θὰ ἐγκαρδιωθοῦμε καὶ θὰ μπορέσουμε νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴν ἔρημο σώζοντας κι αὐτὴν στὸ γυρισμό, ἐνῷ ἔτσι ὅτως λὲς ἐσὺ καταδικαζόμαστε καὶ οἱ τρεῖς νὰ πεθάνουμε ἐδῶ.

Ὁ Τερράλ εἶχε ἀρχίσει νὰ φαντάζεται ὅτι ὁ Γοντράν ἔχασε τὰ λογικά του, ὅταν εἶδε τὴν Ἐλισσάβετ νὰ κάνῃ ἀπεγνωσμένες προσπάθειες για νὰ σηκωθῇ καὶ ἀμέσως νὰ ξαναπέφτῃ ἐξηντλημένη, ἀπηυδισμένη κι ἀσθμαίνουσα μὲ τὸ μέτωπο γυρμένο πρὸς τὸ στῆθος. Φώναζε ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα.

— Ὤ ! ἡ δίψα ! ἡ δίψα ! Πῶς σφυρίζουν τὰ αὐτιά μου. Νοιώθω σίδερα πυρωμένα νὰ μοῦ σχίζουν τὸ στῆθος.

Κατόπιν σταυρώνοντας τὰ χέρια της καὶ μὲ τὸ πρόσωπο γεμᾶτο δάκρια, φώναξε :

— Μιὰ στάλα νερό, Θεέ μου ! Μιὰ στάλα νερό ! Κάνε νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ μιὰ στάλα νερὸ στὰ χείλη μου ! Ὤ, νὰ ἔχω τόση δίψι καὶ νὰ βλέπω ἐκεῖ κάτω τὸ καθαρὸ καὶ διάφανο νερὸ ποὺ κυματίζει σὰν ἀσῆμι μὲς στὸ φῶς.

—Ἀκοῦς ; ἀκοῦς ; εἶπεν ὁ Τερράλ πρὸς τὸν Γοντράν.

—Καὶ μηπως ἐγὼ δὲν ὑποφέρω ; ἀπαντησε αὐτός.

—Καὶ μιὰ τίγις ἀκόμα θὰ εὐσπλαχνιζότανε τὰ βάσανά της, εἶπε ὁ Τερραλ. Ἡσύχασε κυρία, καὶ κάνε κουράγιο. Σοῦ φέρνω μια κολοκύθα νερό.

Ἡ Ἐλισσάβετ ἄπλωσε πρὸς αὐτὸν τὰ χέρια της καὶ τοῦ εἶπε μὲ ἕνα χαμόγελο, ποὺμοιαζε σὰν τὸ γέλιο μιᾶς τρελλῆς.

— Τὴν κολοκύθα ! τὴν κολοκύθα ! Δός μου τη γρήγορα, Ἰάκωβε, γιατὶ ἡ Ἀλίση μου μὲ προσκαλεῖ καὶ πρέπει νὰ ἔχω δυνάμεις γιὰ νὰ πάω νὰ τὴν συναντήσω. Περίμενε, Ἀλίση μου, περίμενέ με κι' ἂν διψᾶς ἔλα ἐδῶ, ἔχει ἡ μητέρα σου νερὸ καὶ γιὰ σένα.

Ὁ Τερράλ, ποὺ ἔτρεμε σύσσωμος, προχώρησε πρὸς τὴν Ἐλισσάβετ, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ τὴν κυττάξῃ, γιατὶ ἔννοιωθε τὴν καρδιά του νὰ συντρίβεται μπρὸς στὴ φρικτὴ ἐκείνη ἀγωνία τῆς Ἐλισσάβετ, ὅταν ὁ Γοντράν τοῦ φώναξε :

—Σὲ διατάζω νὰ μοῦ φέρῃς αὐτὴν τὴν κολοκύθα, Ἰάκωβε.

Ὁ Τερράλ σήκωσε τοὺς ὤμους του περιφρονητικά.

—Ἄθλιε ὑπηρέτη, μὲ παρακούεις λοιπόν ; τοῦ ξαναεῖπε ὁ Γοντράν ὁρμῶντας καὶ μπαίνοντας μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἐλισσάβετ.

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Ἰάκωβος. Ἀλλὰ πῶς τολμᾶς νὰ διατάζῃς ἐδῶ, Δὸν Γοντράν, μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἔρημο, ὅπου μόνο δύο ἄντρες ὑπάρχουν, ἴσοι μπροστὰ στὸν κίνδυνο καὶ μιὰ γυναῖκα ποὺ πεθαίνει ;

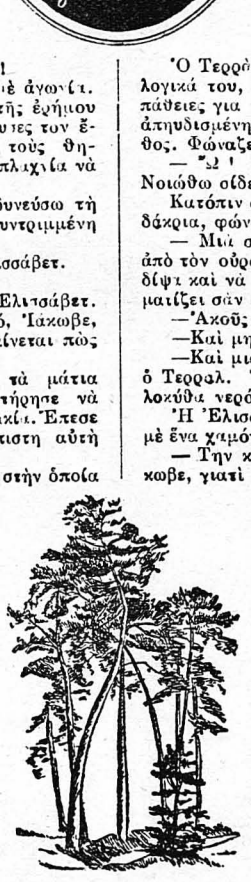

(Ἕπεται τὸ τέλος)